

ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ
Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
9 ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ (ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ)

ΤΗΛΕΦ. 23-616

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ

Απόκομμα

16. ΜΑΡ. 1934

Χρονολογία

συμπραλλομενοι ηθελησαμ
δωσωμεν απτα δειγματα
φιλικων ημων διαθεσεων,
στοποιοουντες και αδθις,
τας προγενεστερας προς
την ανακοινωση, το περιεχο-
μενον του συμφωνου και επι-
στησαντες την προσοχην της
Βουλγαριας επι της ευμενοϋς
υποδοχης, ης θα ετυγγανε πα-
σα προτασις προσχωρησεως
της εις αυτω. Και την προτα-
σην αυτης περι συνάψεως συμφωνου
μη επιθεσεως ευμενωδς απε-
χθημεν και ειλικρινωδς ελπίζ-
μεν οτι αυτη ταχεωδς θα πρα-
γματοποιηθη.

Η ΔΗΛΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑΝ

Α. ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ. Κύ-
ριε ύπουργέ των Έξωτερικων,
κατά την σύσκεψιν, η οποία έ-
γένετο εις το ύπουργειον των
Έξωτερικων, της Έπιτροπης έ-
πι των Έξωτερικων υποθεσεων,
εξεφρασθησαν οι φόβοι μήπως
η εφαρμογη του συμφωνου του-
του δημιουργηση ένδεχομενην
περιπλοκήν της Έλλάδος εις
πόλεμον με έξεμβαλκανικήν δύ-
ναμιν. Θά σάς παρεκάλουν, και
νομίζω οτι έν τούτω εκφράζω
την έπιθυμίαν ολοκληρου της
Βουλγης, δια ρητης δηλώσεως να
διασαφηνισητε ως προς το ζή-
τημα τουτο την έννοιαν του
Συμφωνου και την έκτασιν των
υποχρεώσεων της Έλλάδος, ί-
να η δήλωσις αυτη, καταχωρου-
μένη εις τα πρακτικά της Βου-
λης, αποτελέση στοιχείον έπι-

(Συνέχεια εις την 3ην σελίδα)

λεσεν, όπως προ- διαμέρισμα του κυρίου διά να
ούσας ένεργείας του σερβίρω το πρωινό του ρόφη-
ν του κρησφυγέ- μα, ειπεν η καμαριέρα εις τον
λογικόν σύστημα. Επίσης υπέρ
της αναλογικης έχουν κηρυχθη
πολλοι παράγοντες και ώρισμέ-

ΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ ΤΟΥ «ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ»

‘Η «Πάπισσα ‘Ιωάννα» και ο ‘Εμμανουήλ Ροΐδης

ΠΩΣ ΑΦΩΡΙΣΘΗ ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗΝ ΑΥΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

60Ν

‘Ο Φρουμέντιος, έχοντας κον-
τά του την ‘Ιωάννα, κατώρθωσε
να διώξη τους πειρασμούς εκεί-
νους. Σφίγγοντας στην άγκαλιά
του την φίλη του, «ως οι άσκηται
των Σταυρών, όσάκις έπειράζοντο
υπό του δαίμονος της σαρκός»,
έφυγε μακρυά.

‘Η... ήρωική στάσις του νεαροϋ
καλογήρου δίνει και πάλιν στον
Ροΐδη την ευκαιρία να σχολιάση
την διαφοράν, η οποία υπάρχει
στην τακτική που ακολουθούσαν
οι δικοί μας άγιοι και οι Φράγ-
κοι.

«Οι ήμετεροι άγιοι—παρατη-
ρεί—άγρυπνοντες, μαστιγούμε-
νοι και νηστεύοντες, μέχρις οδ
το στόμα των έπληροϋτο σκωλή-
κων, μόλις κατώρθουν να κατα-
στειλώσι τους άρτυγμούς της

σαρκός, παλαίοντες νυχθημερόν
κατά διαβόλων, ένδεδυμένων μορ-
φήν γυναικείαν και αυτάς τας
όρνιθας και τας αίγας άπομα-
κρύνοντες των άσκητηρίων, ως έ-
πικινδύνους εις την δυσβάστα-
κτον σωφροσύνην των, ένω οι
Φράγκοι, άφοϋ δια μακράς τινος
θυσίας καθουύχαζον τον έξαρ-
χόν της άσελγείας, ηδύναντο έ-
πειτα έν ήσυχια και γαλήνη ψυ-
χής να φροντίσωσι περι της σω-
τηρίας των, μη άναγκάζόμενοι να
διακόπτασι ανά πάσαν σπιγμήν
τάς προσευχάς των, ίνα έκδιώξω-
σιν, ως ο άγιος ‘Αντώνιος, τον
πειρασμόν δια ψυχολουσίας».

Είχε περάσει πολλή ώρα από
την δύσι του ήλιου, όταν οι δύο
έρασται έφθασαν στην περιοχή

του μοναστηριου. ‘Η νύχτα ήταν
γλυκειά και τ’ άστέρια έκασρε-
φτίζοντο στο ποτάμι της Φούλ-
δας. ‘Αλλά καθώς έπλησίαζαν
στο μοναστήρι οι δύο νέοι είδαν
μιάν άναλαμπή που έμοιαζε με
πυρκαϊά. ‘Αλεπουδες, έλάφια,
κι’ άγριογούρουνα έτρεχαν γύρω
τους τρομαγμένα και τα νυχτο-
πούλια πετοϋσαν επάνω από το
κεφάλι τους. ‘Η ‘Ιωάννα ειχε
σφιχτή στο στήθος του συντρό-
φου της. ‘Ως και το γαϊδουράκι
των σήκωνεν άνήσυχα ταυτιάτου
κι’ έπροχωρούσε δειλά, «ως στρα-
τιώτης του Πάπα εις το πύρ των
μαχών».

Δέν έπρόκειτο όμως περι πυρ-
καϊδας. «Στήλαι πυρός, νέφη κα-
πνοϋ, ήχος κωδώνων και άσπιά-
των, αναθυμιάσις λιβάνου και

μαγειρείου» ήλθαν σε λίγο στα
μάτια, στ’ αυτιά και στη μύτη
της ‘Ιωάννας, η οποία ειχε τα-
ραχθῆ τόσο πολυ, ώστε δέν μπο-
ρούσε να την καθουύχαση η ευ-
θυμία του Φρουμεντίου, ο όποιος
σε κάθε της έρώτησι άπαντούσε
με καγχασμούς και φιλήματα.

Την εξήγησι της νυκτερινής έ-
κείνης έορτης ο Ροΐδης την δίνει
άνατρέχοντας στην Ιστορία:

«‘Ητο η είκοστή τετάρτη ‘Ιου-
νίου, καθ’ ην πρό όκτακοσίων έ-
των η κεφαλή του άγιου ‘Ιωάν-
νου προσεφέρτε ως άμοιβή της
όρχήσεως εις την θυγατέρα της
‘Ηρωδιάδος, όπως σήμερα (δηλ.
την εποχή που έγγραφε την «Πά-
πισσαν ‘Ιωάνναν») άνθοδέσμη εις
την ‘Εσλερ η την Ταλιόννη. Τα
όστα του ‘Αγίου έκταφέντα υπό
του άγιου ‘Αθανασίου περιήλθον
κατά την τότε συνήθειαν την οί-
κουμένην άπασαν θαυματουργ-
γούντα η δε κεφαλή ειχε μετα-
κομισθῆ υπό τινος Γάλλου καλο-
γήρου έξ ‘Αλεξανδρείας εις Γαλ-
λίαν, καθότι οι Φράγκοι του με-
σαιώνος ήρπαζον από των έκ-
κλησιών της ‘Ανατολης τα λεί-
ψανα των άγιων, ως οι άπόγο-
νοι αυτών τα συντρίμματα της
άρχαιας τέχνης».

Την εποχή εκείνη το εμπόριο
των άγιων λειψάνων βρισκότανε
στην άκμή του. «Δάκτυλος του
άγιου Σεργίου η κνήμη της άγίας
Φεβρονίας έπωλοϋντο τότε πολυ
ακριβότερα η σήμερα κεφαλή